

Ciprian Măceșaru

Dumnezeu e la un bloc distanță

Ciprian Măceșaru - Dumnezeu e la un bloc distanță
Seria Proză Scurtă

©2021 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producție: Tudor Bogdan Alexandru
concepție copertă: Paul Burcia
redactor de carte: Maria Petricu

typeface Minion Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂCEȘARU, CIPRIAN

Dumnezeu e la un bloc distanță / Ciprian Măceșaru. - București: Casa
de pariuri literare, 2021

ISBN 978-606-990-280-6

821.135.1

casa de pariuri literare

scaunul în spate, cobor la maxim spătarul și mă întind. Geamurile se aburesc și lumea de-afară pare scufundată în ceață.

Primesc un sms:

„Te rog, întoarce-te!”

Răspund:

„Sunt deja departe, n-are sens.”

Mi se face somn și adorm. Mă trezesc când artificiile încep să fisureze marmura neagră a nopții, bubuind ca niște obuze și înflorind pe cer, mereu și mereu, flori monstruoase, smulse pentru o clipă dintr-o realitate paralelă. Cobor din mașină și-mi aprind o țigară. Stoluri uriașe de păsări înspăimântate se deplasează haotic, la mică înălțime, lovindu-se de sârmele de înaltă tensiune, de clădiri, multe dintre ele cad la pământ, mor sau rămân paralizate de durere și spaimă.

La miezul nopții, corul numărătorii inverse răsună din apartamente: „...4, 3, 2, 1...” Apoi toată lumea zbiară, fluieră, behăie, artificiile bubuie și mai îndârjit, iar păsările continuă să se izbească de ziduri, de stâlpi, de copaci și să moară.

Urc din nou la volan. *Ce-ar fi...?* îmi spun. Răsucesc de cheie, hâr, hâr, hâr!, face la început motorul, apoi, ca și cum ar expectora o flegmă, zvruuum!, pornește viguros, gata să înghită mii de kilometri.

Cuprins

ȚĂȚE	7
TURIȘTII	15
CEVA MAI MULT PĂR	21
UNFRIEND&BLOCK	27
PALTONUL ALBASTRU	39
UITE-AȘA N-AȘ VREA SĂ MOR	45
INTELECTUALI LA BAR	53
CORPURI	61
DUMNEZEU E LA UN BLOC DISTANȚĂ	67
OAMENI DISTRUȘI	75
CONFUTATIS MALEDICTIS	83

ȚĂTE

Când eram mic voiam o femeie mare. O voiam mai ales pe tanti Maria, vecina noastră nemăritată. Era înaltă și blondă. Semăna cu nemțoaicele alea din Neckermann. Dar era mai ales o tanti cu țâțe – impozante, ferme, perfecte. Poate le și idealizam un pic, pentru că au fost primele pe care le-am văzut. Pe ale mamei nu le puneam la socoteală, deși văru-meu Tibi, imbecilul, credea altceva:

„Nu-mi spune că nu te holbezi la țâțele maică-tii, că nu pui mâna pe ele și nu le mozolești un pic!”

Așa am început să fiu ceva mai atent la țâțele mătuși-mii, care era un fel de Venus din Willendorf. Îmi imaginam cum văru-meu îi sălta țâțele grele și transpirate de pe pântecul voluminos și îi pupa sfârcurile. Mi se făcea greață, zău așa.

Pe mine și pe frate-meu, tanti Maria ne lua la gărlă. Îi era teamă să meargă singură. Știa un loc retras, într-o scobitură din mal, acolo își așeza pătura și făcea plajă topless. Eu și cu frate-meu nu schimbam o vorbă despre asta, dar era clar că amândoi așteptam cu nerăbdare să o însoțim. Trăgeam cu coada ochiului la pieptul voluptuos al Mariei, prefăcându-ne inocenți, iar când nu ne mai puteam preface, săream în apa rece.

Mai mare cu trei ani decât mine, mi se părea că frate-meu primește mai multă atenție. Maria îi cerea ba să o ajute să întindă pătura, ba să o ungă pe spate cu cremă, acest din urmă lucru aducându-mă în pragul disperării. De vreo două ori l-a și chemat acasă la ea, spunându-i că are nevoie de el pentru nu știu ce treabă.

„Ce te-a pus, mă, să faci?” îl întrebam.

Știa că muream de invidie și făcea pe misteriosul:

„Eh, nimic”, zicea zâmbind cu gura până la urechi.

„Spune, mă!”

„Nimic, mă, nu știi tu.”

„Păi, normal că nu știu, de asta întreb.”

„Lasă că-ți spun altădată.”

Dar nu-mi spunea.

Într-o zi mă întorceam de la școală și am văzut-o în fața mea pe Maria. Căra două sacoșe de pânză pline cu alimente și mergea încet. Purta o bluză galbenă, fără mâneci, o fustă strâmtă, albastră, și pantofi negri cu toc mic, pătrățos. Trecută pe după gât, ținea o poșetă neagră, destul de uzată. Am alergat, cu ghiozdanul de vinilin săltându-mi în spate ca un călăreț pe spinarea unui armăsar aflat în galop, și am prins-o din urmă.

„Săr'na, tanti Maria!”

„Bună, Dănuț! Ce faci?”

„Bine. Vă duc eu sacoșele?”

„Ești drăguț, dar sunt prea grele.”

„Am mușchi. Fac treizeci de flotări pe zi.”

„Ooo, bravo! Atunci hai, ia-o p-asta!” a zis Maria și mi-a dat o sacoșă.

Chiar era grea, dar încercam să mă țin cât mai drept, să nu las să se vadă că mă chinuiam.

„Cum merge școala?”

„Așa și-așa.”

„Așa și-așa nu sună chiar bine. Trebuie să devii un bărbat cultivat, să călătorești în toată lumea, să nu fii un prost, să ai o meserie respectată.”

„Io vreau să mă fac fotbalist. Fotbaliștii au bani mulți. Și sunt bun. Le dau *craci* la toți și sunt golgheter. Zilele trecute am marcat un gol din foarfecă. M-a aplaudat până și profu' de sport.”

„Toți vreți să ajungeți fotbaliști. Și ce faci dacă nu-ți iese figura cu fotbalul? Cum te vei descurca fără studii?!”

„Cum să nu-mi iasă?! Nu e nimeni mai bun ca mine în toată școala, v-am spus, îi driblez pe toți.”

„Joacă fotbal, dacă vrei, dar încearcă să-nveți și carte, așa, ca varianta de rezervă.”

„O să-ncerc, dar nu-mi prea place, tanti Maria. Numa' la desen și la sport nu mă plictisesc. Profa de istorie ne spune uneori niște lucruri interesante, da' mă enervează că ne cere mereu să-i spunem anii, și io nu pot să țin minte toți anii ăia. Și la biologie îmi place uneori, atunci când ne pune să desenăm plante și animale, că și la desen sunt cel mai bun. Colegii mă roagă să le desenez tot felul de chestii, da' io nu le desenez decât dacă-mi dau 1 leu.”

„I-auzi! Ai inițiativă, îmi place.”

„Vedeți, și dacă nu-mi merge cu fotbalul, că cine știe, poate mă accidentez și sunt obligat să renunț, pot să mă fac pictor.”

„Da, dar pentru asta trebuie să muncești foarte mult.”

„Păi, toată ziua desenez. Dacă vreți, vă fac portretu'. Pentru dumneavoastră e gratis.”

„Măi, măi, măi, ce amabil ești! Mulțumesc!”

Maria a deschis poarta și mi-a făcut semn să intru primul. Am pășit pe dalele de piatră și ne-am apropiat de ușă, apoi m-am tras într-o parte, ca să-i fac loc să descuie. A rezezat sacoșa de perete și a început să scotocească-n poșetă după cheie.

„Of, niciodată n-o găsec.”

Dar în câteva clipe a găsit-o și a descuiat.

„Hai, intră să-ți dau o limonadă”, mi-a zis.

Am urmat-o în hol și de acolo în bucătărie.

„Lasă sacoșa și ghiozdanul jos, lângă dulap, și așază-te la masă.”

Am făcut întocmai cum mi-a spus, iar ea a scos din frigider o carafă mare plină cu limonadă și a pus-o pe masă. Din dulap a luat două pahare înalte în care a turnat limonadă. S-a așezat și ea și am băut amândoi cu poftă.

„Ce sete-mi era!” am spus.

„Stai să-ți mai torn”, a zis și mi-a umplut iarăși paharul.

Acela a fost momentul în care am prins curaj. M-am uitat direct în ochii ei verzi și i-am spus dintr-o suflare:

„Tanti Maria, dacă așteptați până împlinesc optsprezece ani, vă iau de nevastă.”

Maria, care tocmai bea din pahar, a pufnit în râs, împrôșcându-mă cu limonadă. A lăsat paharul pe masă, s-a ridicat și a înhățat de undeva câteva șervețele.

„Mă prostuțule, tu mă iubești”, mi-a spus în timp ce mă ștergea.

M-a sărutat pe frunte și atunci n-am mai rezistat, i-am atins ușor cu mâna un sân.

„Iiii! – a făcut ea, retrăgându-se de parcă ar fi pișcat-o ceva – Ușurel, voinice!”

M-am înroșit ca un rac și-am început să plâng.

„Gata, gata, nu mai plânge. O să-ți găsești o fată de vârsta ta.”

„Dar nu e nimeni ca dumneavoastră. Eu pe dumneavoastră vă vreau. Fetele de seama mea sunt proaste.”

„Nu sunt proaste, ești tu rău. Hai, du-te!” mi-a mai zis și, din nou zâmbitoare, m-a ciufulit.

„Bine, bine, mă duc.”

„Și să nu povestești la nimeni ce s-a întâmplat, da?”

„Da.”

Am ridicat ghiozdanul și am plecat abătut, privind în jos și având sentimentul că viața mea s-a sfârșit.

În vara următoare, Maria nu ne-a mai luat la gârlă. Eram convins că din cauza mea se întâmpla acest lucru. Dar apoi mi-am dat seama că nu mai mergea deloc. Ieșea rar din casă și aproape exclusiv pentru a merge la cumpărături. De vreo două-trei ori m-a lăsat să-i car sacoșa, dar nu m-a mai invitat înăuntru. Sufeream ca un câine. I-am desenat din memorie portretul și i l-am dus. Mi s-a părut cu adevărat emoționată când l-a privit.

„Mulțumesc! E foarte reușit, chiar ai talent. O să-l înrămez”, mi-a zis și, la fel ca în acea zi, m-a ciufulit plină de afecțiune.

Apoi, într-o seară, i-am auzit pe părinții mei vorbind despre ea: „Are cancer la sân”, a spus mama.

„Of, după ce că e nemăritată, acum a lovit-o și boala. Se poate face ceva?”

„Îi vor tăia sânul, altă soluție nu e. Și nici așa nu e sigur că scapă.”

Am ieșit în fugă din casă și nu m-am oprit decât pe marginea lacului. Am plâns ca un nebun, tremurând, cu mucii curgându-mi în gură. *Numai eu sunt de vină* – mi-am spus și-am început să lovesc cu palma în trunchiul unei sălcii – *Eu, eu am îmbolnăvit-o, cu mâna asta, cu mâna asta scârboasă!*

Soarele apunea și lacul căpăta reflexii aurii. Un câine lătra răgușit undeva. Palma julită îmi sângera ușor. M-am gândit că numai de mi-ar tăia cineva mâna m-aș vindeca. Și poate că nici atunci.

TURIȘTII

Când mergeam cu trenul la rudele de la Făgăraș, eu, frate-meu și tata eram pregătiți să aprindem lanternele. Mama respira tot mai precipitat și noi așteptam cu lanternele în mână, ca niște pistolari gata să tragă. Când trenul se scufunda brusc în beznă, un suspin scurt și ascuțit scăpa din pieptul ei, de parcă o pasăre mică ar fi țâșnit dintr-o colivie.

Ultima oară ne-am dus la Făgăraș pentru o nuntă, dar mama a suferit atât de tare în tunel, încât n-a mai avut chef, dacă avusese vreodată, să stea înghesuită la o masă o noapte întreagă. Cum nu ne-a întâmpinat nimeni la gară, s-a arătat foarte jignită și a decis pe loc că „nu suntem proștii nimănui”, cerându-i apoi tatălui meu să găsească un hotel.

„Lasă, cu banii pe care i-am fi dat la nuntă ne facem o mică vacanță”, a mai zis, dar se vedea că abia așteptase un motiv ca să scape.

Nu fusesem niciodată în excursie, asta dacă nu punem la socoteală vacanțele petrecute la bunici. Părinții noștri erau foarte săraci și ne promiteau în fiecare an că vom merge la mare, dar nu reușeam niciodată.

Strânseseră cu mari sacrificii banii pentru darul de nuntă și pentru tren. *Vom plăti cât e de plătit, chit că pe urmă vom mânca numai scovergi*, și-au spus. Nu voiau să le dea satisfacție celorlalți neducându-se, deși știau foarte bine că erau cei mai amărâți din neam, că vor fi cel mai prost îmbrăcați și că suma de bani pe care o vor

oferi va fi modestă. *Măcar nu se va striga darul*, și-au mai spus. Ru-
dele lor cu siguranță nu ar fi procedat ca pleava, așa că nu ar fi fost
nevoii să suporte privirile batjocoritoare ale celor din jur.

Perspectiva care tocmai se deschidea în fața noastră, pe mine
și pe fratele meu ne entuziasma. Tata însă ar fi vrut să meargă la
nuntă, să bea cât poștește, să mănânce, să vorbească cu lumea, să
danseze...

„Ne cazăm, apoi ne ducem la un restaurant”, a spus mama.

Vorbele îi erau destinate mai ales lui. Spera ca ideea cu restau-
rantul să-l mai îmbuneze.

„Așteptați aici – a zis el, indicând o bancă liberă –, mă întorc
imediat.”

A revenit după nici cinci minute. Găsise un hotel chiar lângă
gară.

Ne-am luat bagajele și-am plecat.

De cum am pășit înăuntru, am fost impresionați de moliciunea
covorului vișiniu care ducea spre recepție. Ni se părea că pluteam,
că deveniserăm imponderabili.

Ajunși la recepție, tata nu știa ce sa facă cu mâinile, cum să le
țină, unde să le pună. Vârful nostru de lance era însă mama și o
priveam toți trei cu admirație.

„Dorim o cameră cu două paturi”, a zis.

Bărbatul de dincolo de biroul pe care erau înșirate câteva pliante
turistice, a privit-o zâmbind fals și, crezând că ne va face să ne re-
tragem cu coada între picioare, i-a spus:

„Desigur, doamnă. Costă 180 de lei pe noapte. Cât doriți să ră-
mâneți?”

Niciodată n-am văzut-o mai mândră ca în clipa aceea:

„Trei nopți. Dar cine știe, dacă vom fi mulțumiți de condiții poa-
te că vom sta mai mult.”

Aerul de superioritate a dispărut subit de pe chipul ipochime-
nului.

„Vă rog să-mi dați buletinul”, i-a spus mamei, dar fără a mai în-
drăzni s-o privească. Știa că ochii ei i-ar fi arătat o dată în plus că
fusesse învins.

Deși era o cameră de hotel obișnuită, ni s-a părut de-a dreptul
luxoasă. Era însă prima în care intram.

Ne-am tolănit în cele două paturi și ne-am bătut pe baia care
avea nu un simplu duș, ci o cadă rozalie și încăpătoare. În plus,
avea și bideu, nu doar veceu, ceea ce ni s-a părut de-a dreptul de-
cadent. Acasă ne spălam în bucătărie, la lighean sau într-o copaie
de plastic, iar veceul era în spatele casei, într-o cabină de ciment,
neîncălzită și luminată de un bec chior. Casa noastră tip vagon era
tare sărăcăcioasă, cu doar două ferestre, atât de mică, încât nu știu
cum de puteam trăi acolo.

După ce ne-am spălat, ne-am întins din nou în paturile cu cear-
șafuri și perne albe ca laptele. Am stat așa vreme îndelungată, vor-
bind, glumind, nimeni nu se mai gândea la restaurant, cred că nici
măcar tata. Era atât de bine acolo și eram fericiți.

Frate-meu a pornit apoi televizorul care era cocoțat pe perete
și ne-am uitat la un film cu Piedone. Mama a scos dintr-o geantă
niște sendvișuri și o sticlă cu apă. Pahare aveam pe o măsuță, în
fața unei oglinzi înguste și înalte. Piedone ne-a făcut să râdem ca
nebunii, apoi, obosiți după drum și după atâtea emoții, am adormit
în paturile alea grozave, care nu-ți înfingeau, precum cele de-acasă,
arcurile în coaste.

Abia spre seară ne-am hotărât să ieșim. Ne-am îmbrăcat cu
hainele bune, cele pregătite pentru nuntă, și am plecat. Am luat un
autobuz care trecea și prin centru. Luminile se aprindeau și totul